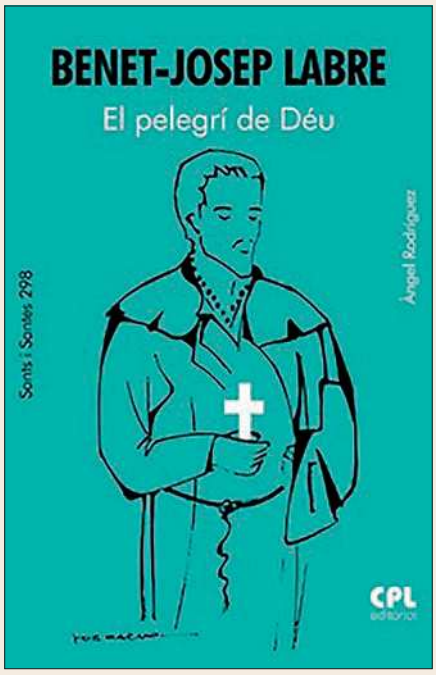
CRÍTICA LITERÀRIA

Pelegrinatge espiritual i físic



GERMÀ ALEXIS
Membre de la Fraternitat de Germans i Germanes Sant Benet-Josep Labre



ÀNGEL RODRÍGUEZ
Sant Benet-Josep Labre. El pelegrí de Déu
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024, 36 pàg.

A questa obra s'erigeix com un pelegrinatge espiritual i físic a través dels deserts de l'ànima i els camins del món. El seu recorregut, documentat amb precisió per l'autor, es desplega com una recerca perpètua de transcendència i comunió amb allò diví. Al cor d'aquest relat, descobrim un jove del segle XVIII que escull caminar cap a Déu a través de les vicissituds de la vida terrenal. A diferència de tants altres que caminen per l'exercici físic o per seguir modes, Benet-Josep emprèn el viatge per alimentar la seva ànima assedegada d'espiritualitat. La seva existència, marcada per l'austeritat i la devoció, evoca la recerca incansable de la darrera veritat, més enllà de les contingències materials.

L'autor, Àngel Rodríguez Vilagran, ens guia a través de les etapes inicials de la vida del sant, tot revelant un recorregut sembrat d'obstacles i desil·lusions. Des de la seva humil infància en un poble francès fins als seus intents d'ingressar a la vida monàstica. Tot i els seus aparents fracassos, Benet-Josep percep cada desviament com una manifestació de la voluntat divina, una crida a una recerca més profunda i autèntica de la seva vocació.

El llibre, esquitxat de girs i emocions, suscita una reflexió sobre el sentit de la vocació religiosa i sobre la naturalesa mateixa de la fe. La vida de Benet-Josep Labre es converteix en una paràbola vivent que convida el lector a meditar sobre els misteris de la providència i sobre el camí de l'abandó confiat a la voluntat de Déu.

Amb aquestes pàgines, l'autor ens ofereix molt més que una simple biografia. Ens convida a un viatge interior, on la trobada amb el sant pelegrí de Déu ressona com una invitació a abraçar el nostre propi camí espiritual, amb els seus alts i baixos, els seus desviaments inesperats i els seus moments de gràcia. ■

UN NOU LLINDAR

Virtuts necessàries

Aquest darrer mes escoltem amb gust el papa Francesc parlant-nos de les virtuts. Veu la prudència com "la capacitat de governar les accions per dirigir-les cap al bé" i, per tant, "prudent és aquell que sap elegir, i qui és prudent no elegeix a l'atzar: abans que tot, sap allò que vol; llavors, pondera les situacions, es deixa aconsellar i, amb amplària de visió i llibertat interior, elegeix el camí que ha de prendre".

L'altra virtut és la paciència. Una virtut que va unida a la caritat, i és en la Passió on es manifesta la paciència de Crist, no com a resistència estoica al sofriment, sinó com el fruit d'un amor més gran. Posa en relleu l'exemple de dos pares, un israelià i un àrab. "Tots dos han perdut les seves filles en aquesta guerra i tots dos són amics. No miren l'enemistat de la guerra, sinó l'amistat de dos homes que s'estimen i que han passat per la mateixa crucifixió."

La virtut que és social per excel·lència és la justícia. Diu que "la justícia és fonamental per a la convivència pacífica en la societat, i la persona justa és recta, senzilla i directa, es presenta tal com és, diu la veritat, venera les lleis i les respecta, sabent que són una barrera que protegeix els indefensos de l'arrogància dels poderosos".

L'altra virtut és la fortalesa. "És la més combativa de les virtuts." "Un cristià sense valentia, que no doblega les seves forces al bé, que no molesta a ningú, és un cristià inútil." A més, "és la virtut que ens assegura el ferm i constant desig de fer el bé, serveix per confrontar i vèncer els enemics interns, com l'ansietat, l'angoixa, el temor, la culpa, tot allò que ens paralitza". La virtut de la fortalesa és la força dels màrtirs.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca